НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVIII
(XXXVI)
Вторник,
7 януари 2025 г.
брой 1
Цена 2 лв.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, 1990 Г. – 1996 Г.

Г. С. Раковски: *„Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“*

ИЗМЕРЕНИЯ НА СЛОВОТО „ТЪРПЕНИЕ“

Минчо МИНЧЕВ

Отмина 2024 г. Тя беше богата на събития, надежди и разочарования. Ще рече човек – търпяхме дълго, търпяхме какви ли не издевателства над възприятието ни за нормалност, за толерантност дори - ако трябва да използвам думата, с която безчетни НПО-та означават километричните знаци по пътя на всевъзможни права и свободи. Няма да се спирам върху тях – те през годината само калаваха провереното от историята качество на българския характер – **търпението. Оказа се обаче, че тази думичка има и едно особено измерение – понякога нейният заряд и нейното послание зазвучават като компресирана враждебност, като отложена във времето заплаха.**

На 26 декември зам.-председателят на управляващата в Република Турция Партия на справедливостта и развитието г-н Зафер Саръкая прочете обръщението на президента Реджеп Тайип Ердоган до участниците на възпоменателния митинг в родопското село Могиляне, организиран от станалата притча во езицех днес партия ДПС още от времето, *когато „деребеите“* на **Ахмет Доган** бяха хомогенна маса. **На тази дата се навършиха 40 г. от нелепата смърт на осемнайсетмесечното бебе Тюркян Фейзулах** и трагичната годишнина беше отбелязана от двете враждуващи отломки на партията с два последващи един след друг митинга пред нарочно построената на това място още през 1990 г. чешма-паметник.

Известно е, че в политиката лъжата винаги е била основно средство за нейното осъществяване. В това ни убеждават вече в продължение на 35 г. **и партии, и правителства, и лидери и почетни председатели.** Щетите от предоверяването на тези лъжи се стоварваха върху гърба на народа, додето успяха да го доведат до просешка тояга.

Не започна ли така разгромът на земеделието и българското село? Не продължиха ли лъжите с демократичните мантри за *„стратегически инвеститори“* **в промишлеността, които оставиха без хляб и поминък близо 2 млн. български граждани? Цената на това пропагандирано лековерие не са ли над 2000 завода и фабрики, изринати като с булдозер?!...**

След разгрома на материалното производство не се ли посегна на основни институти като армия, здравеопазване, национална сигурност, култура, духовни институции?... Някой в състояние ли е да посочи **област в националния живот**, която да не е торпилирана с лъжи и голословни дитирамби за **просперитет, демокрация, европейски и атлантически ценности?**

На стр. 2

Дали бил знаял?

На стр. 6

Когато законът е несъвършен

Плевели превземат духовната нива

В края на миналата година неочаквано за обществеността Висшият касационен съд регистрира като вероизповедание **Българска православна старостилна църква**. Това се посрещна от обществеността, от Министерския съвет, от Св. Синод като **опасно явление, което може да наруши единението на традиционната Българска православна църква и да постави началото на нов разкол в нея.** Това съвсем не е маловажен въпрос в контекста на помрачените очаквания на определени среди, недоволни от избора на **Негово свети-**

Проф. д-р Бончо АСЕНОВ

тейшество патриарх Даниил, които остават без възможност да се намесват и направляват живота на Българската православна църква. Очевидно е обаче, че на тези среди им е необходим прецедент и те са преценили, че пробивът сравнително лесно може да бъде осъществен чрез тази регистрация. Това обаче ги разконспирира напълно, защото недвусмислено показва **посоката на главния удар – единството и съборните устои на богохранимата Българска православна църква.**

Аз съм изследвал проблемите в това отношение и нека не се възприема като нескромност, но ще си позволя да се позова на книгата ми *„Религиите и сектите в България“*, издадена през 2012 г.

След 10 ноември 1989 г. се отделиха от Св. Синод на Българската православна църква (БПЦ) няколко групи духовници – старокалендарници, които обвиняват Църквата, че е отстъпила от вярата и определенията на Вселенските събори с приемането на Григорианския календар. Те са свързани с отделни митрополити на т. нар. Синод на противостоящите в Гърция.

През 1990 г. част от тях се обединяват около *„епископ“* **Росен Сиромахов – Фотий, чието ръкополагане е извършено през 1993 г. в Гърция от гръцки духовници.** Тази група се опита да се регистрира през февруари 1993 г. в Министерския съвет като ново изповедание под името *Българска старостилна православна църква,* **но молбата е отхвърлена.** Тя продължи да подава документи за регистрация, на които Дирекция *„Вероизповедания“* при Министерския съвет отговаряше отрицателно и съдът на две инстанции приемаше становището на дирекцията. Последното отрицателно мнение на дирекцията е от 12 август 2022 г.

Тези старостилци обединяваха **20 свещеници**, които разполагат с **20 храма и 9-10 параклиси в София, Благоевград, Стамболийски, Велико Търново, Варна, Бургас, Враца, Плевен, Сливен, Габрово, Дупница, Сандански, Велинград, селата Поликраище, Лешница.** Издават списание *„Православно слово“*, книги, брошури и църковни календарчета.

На стр. 4

ISSN 1310-8492

ИЗМЕРЕНИЯ НА СЛОВОТО „ТЪРПЕНИЕ“

От стр. 1

На този народ, гаснещ от празни надежди, му е дошло до гуша **от платени клакьори и медии, които го убеждават**, че това, в което се съмнява, което вижда и чувства, не е истина. **Че истината е това, в което те го карат да вярва.** И му посочват като спасение не пътя на квалифицираните умения и просперитета, а знамето с цветовете на дъгата.

Опитвам се да спра, но не мога. Толкова много са лъжите, които трябва да бъдат споменати и опровергани.

Отклонявам се от темата, но как да отмина зиналата пропаст пред бъдещето на народа ни с унищожаването на неговата енергетика, с изтреблението чрез внезапни епидемии на животновъдните му стопанства, с изкупуването на земята му и предоставянето на водите на България все в ръцете на *„стратегически инвеститори“*, в чиято биография на *„добротворство и грижа“* **са записани бунтове и неподчинения на** *„неблагодарни народи“* **по всички азимути на света.** Като основен показател за ефективността на политиката на неоколониализма, в чиято ненаситна паст попадна България, са докладите за **демографския колапс на народа ни**. Може ли там разните татяниваксберги, иванчокръстовци, андрейрайчевци, огнянминчевци и прочие безполова и безродна **грантоядна гмеж** да отвори хлевоустите си уста и да обясни **дълбокомъдрено всички тези прелести на евроатлантическото ни настояще? За бъдещето да не отварят дума – никакви мантри за въздушни и сухоземни шенгени, никакви еврозони и прифронтови реалности не могат да излъжат обекта на тяхната платена отговорност.** Бъдещето на този народ не е в ръцете на майкопродавци и отцеругатели, не е в ръцете и на притворни доброжелатели. **Само Бог бди, както е бдял над него, и пак той, който му е давал сила да оцелее, ще го съхрани, за да пребъде.**

ДУМАТА ОБАЧЕ БЕШЕ ЗА ИСТИНАТА

и за многото измерения на думичката *„търпение“*. Споменатият в началото г-н **Зафер Саръкая** изчете на митинга пред *„Тюркян чешма“* нарочното писмо на **президента на Република Турция г-н Ердоган**. Сам поет, целенасочен държавник и мъдрец по своему, **г-н Ердоган** бе изпратил едно писание, което, ако не е творба на спичрайтърите му, е доказателство за духовните мащаби на неговата емоционална душа. Както е известно, в нейните граници попадат и **Солун, и Кърджали, и Сараево, и Делиорманът.** И още много неназовани топоними на величието на неговата **неоосманистка мечта**.

Обръщение на президента на Република Турция Реджеп Тайип Ердоган

26 декември 2024 г.

Скъпи мои братя и сестри в България,

Уважаеми представители на политическите партии,

Уважаеми представители на неправителствените организации,

Сърдечно поздравявам с уважение и обич всички вас, които сте се събрали, за да почетете жертвите на тоталитарния режим.

Преди точно 40 години, едва на 18 месеца, нашето дете Тюркян Фейзулах бе убито от куршумите на потисническия режим. С дълбока почит си спомняме за Тюркян, която намери смъртта си в обятията на майка си. Малката Тюркян напусна този свят, без да изживее детството и младостта си, без да се насити на майчината си любов, отнета от подъл куршум.

Но тя остави след себе си голямо наследство – пламъкът на борбата за съхранение на имената, езика, религията и идентичността на турците в България и на братските мюсюлмански общности. Този дух на борба, който не се пречупи пред никакъв натиск, нанесе най-силния удар върху режима и вдъхнови милиони, борещи се за свобода.

За съжаление, невинни бебета и днес продължават да стават жертви на жестокостта на възрастните. Както малкият Айлан стана символ на жертвите на режима на Асад, така и хиляди невинни бебета, откъснати от майките си, без дори да имат имена, се превърнаха в символ на съпротивата срещу режима на Нетаняху в Газа.

Скъпи родственици,

Неповторимата борбеност на турците в България и днес допринася изключително много за изграждането на демократична и просперираща България. Гордеем се с вас безмерно. Дните на общите ни страдания вече са останали в миналото.

Нашата задача сега е да се поучим от историята и да гледаме към бъдещето с надежда, изграждайки заедно нашето утре. Днес вие живеете в мир в приятелска и съюзническа България и давате на света най-добрия пример за култура на съвместно съжителство.

Република Турция винаги е била до вас и ще продължи да бъде до вас. Моля, никога не забравяйте това:

Вие сте нашата обща история, култура и бъдеще с България.

С тези мисли отново ви поздравявам от сърце, пожелавам на Тюркян бебе и останалите мъченици Божия милост, а на техните семейства и близки – търпение.

Реджеп Тайип Ердоган

Президент на Република Турция

След задължителното според обстоятелствата осъждане на *„потисническия режим“* **и изтъкване на ролята на турските ни съграждани и мюсюлманските общности в България за неговото сваляне** четецът **г-н Саръкая** заяви от името на президента на своята страна, че *„днес българските турци живеят в мир в приятелска и съюзническа България и дават на света най-добрия пример за културно и съвместно съществуване“*. **Г-н Саръкая** призова множеството да не забравя, че *„Република Турция винаги е била до вас и ще продължава да бъде!“*

Дотук, както би казал падащият от 12-ия етаж, е добре. Остават все още 6 етажа! **Нататък, уви, цитатите от писмото само преповтарят умишлено невярния разказ на наши дьонмета, някои от които дори на щат в известното със своята обективност Радио Свободна Европа, които с безразсъдна безсъвестност** успяват да подведат дори такъв опитен политик и целенасочен държавник като **г-н Ердоган.**

„…едва на 18 месеца нашето дете Тюркян Фейзулах бе убито от куршумите на потисническия режим. С дълбока почит си спомняме за Тюркян, която намери смъртта си в обятията на майка си. Малката Тюркян напусна този свят, без да изживее детството и младостта си, без да се насити на майчината си любов, отнета от подъл куршум. Но тя остави след себе си голямо наследство – пламъка на борбата за съхранение на имената, езика, религията и идентичността на турците в България и братските мюсюлмански общности…“ Като повтаря отново, че *„Република Турция е била до вас и ще продължи да бъде до вас“* и заръчва на множеството никога да не забравя това, **г-н Ердоган завършва своето обръщение така:** *„Вие сте нашата обща история, култура и бъдеще с България. С тези мисли отново ви поздравявам от сърце, пожелавам на Тюркян бебе и останалите мъченици Божия милост, а на техните семейства и близки – търпение.*

Реджеп Тайип Ердоган, президент на Република Турция“

Надявам се **честни български анализатори да са отбелязали някои твърде прозрачни акценти в посланието на г-н Ердоган** и да са ги отразили в своите доклади до съответните властови фактори. Лично мен ме поставят нащрек позоваванията на *„нашата обща история, култура и бъдеще с България“*.

Нека да съм прекалено придирчив, но като човек, изкушен от думите, аз дълго мислих над словото *„търпение“*, с което завършва писмото на г-н президента на Р Турция. Убеден съм, че като човек, познаващ тайните на звънтежа на тухлите, които изграждат строежа на едно внушение, г-н Ердоган неслучайно е поставил думичката *„търпение“* като последна, току пред своето име. Да се знае кой е гарант за *„общата ни история, култура и съвместното бъдеще“*. Както се казва на майчин език - *„евала“*! Така и на най-недосетливия ще му светне какво да очаква и да бъде търпелив за това съвсем съвместно бъдеще.

Като си спомни човек, че до 2010 г. **г-н Ердоган** наричаше президента на Сирия **Башар Асад** *„братко“*, но когато започна гражданската война, взе страна на ислямистите от Ислямска държава, а днес вече се прегръща с лидерите на терористичната организация *„Хаят Тахрир аш Шам“* изведнъж може да осъзнае, че макар разликата на Баня баши в София с джамията на Омаядите в Дамаск да е съществена, един петъчен намаз в нея ще е все пак *„ново начало“*. Но дотогава нашите управляващи аджамии, иншаллах, дано прогледнат.

Навремето в своята дебела книга *„Стратегическата дълбочина“* бившият министър-председател на Турция **проф. Ахмед Давутоглу** постави историческото наследство в основата на нови ефективни инициативи и отговорности и чрез стратегическата им дълбочина ги материализира в географски стойности и измерения. Не се наемам да твърдя, че нашите еднокнижници, които ни управляват, могат да схванат дори посоката на казаното. Поради тази причина ще им преведа един по-разбираем и по едноизмерен цитат: *„България, казва г-н Давутоглу, е като едно трикрако столче, на което две от опорите вече ги няма. Единствена остава само Турция.“* Цитатът е по памет, но, струва ми се, смисълът е ясен.

Нататък предлагам на читателите на *„Нова Зора“* откъс от умишлено премълчаваната книга *„Заплахата настъпва“* на нашия покоен автор контраразузнавача **Веселин Божков**, бивш ръководител на т. нар. турско направление. Той беше човек неотклонимо предан на истината. И тази истина е невъзможно да бъде неизвестна на такава мощна служба като **МИТ – разузнаването на Република Турция**. Служба, за която България отдавна е като разграден двор. Сериозна тема за размисъл е и поради каква причина нейните експерти не са се намесили в едно начинание, дезавоалиращо посланието, авторитета, славата и намеренията на такъв непредвидим в своите ходове политик като г-н **Реджеп Тайип Ердоган.**

Останалото, както би казал Шекспир, е мълчание.

Заплахата настъпва

На 23.12.1984 г. преди започване смяната на имената на тюркоезичното население по време на провежданите мероприятия по Възродителния процес някои от бъдещите ръководители и най-активните членове на голямата нелегална организация *„Дългата зима“* (създадена през май 1985 г.) успяват да организират безредици в този регион, в резултат на които загива и седемнайсетмесечната Тюркян. На този ден, в непосредствена близост до с. Бенковски, от съседните села Китна, Каялоба и Могиляне се събират около 2000 души. През нощта организаторите на протестите обикалят къща по къща, като предупреждават всички жители от тези села да отидат на другия ден пред общината в Бенковски. Разяснили им, че трябва да унищожат намиращия се в общинския съвет регистър и така да принудят управляващите да спрат смяната на имената на лицата от смесени бракове.

Веселин Божков

Откъс

След взривяването на църквата в Бенковски, на 22 ноември 1984 г. в селото остава оперативна група от 7-8 служители от ДС и Народната милиция, ръководени от полковник Кольо Овчаров, която продължава оперативно-издирвателната работа по разкриване авторите на терористичния акт. Пристигналите протестиращи от съседните села обграждат общинския съвет и правят опит да отвлекат полк. Овчаров. Последният започва преговори с тях, като се договарят да сформират контактна група за разговори с председателя на съвет Калин Димитров. Те настояват също така да се срещнат с представители на ОК на БКП и ОНС от Кърджали. Една от дружинните ръководителки им обяснила, че това решение е взето в София, поради което местните партийни и държавни органи не могат да го отменят и да преустановят смяната на имената на лицата от смесени бракове. На молбата на полк. Овчаров да останат само представители на определената от тях контактна група, а другите да се разпръснат по домовете, организаторите на безредиците започнали да подстрекават тълпата към нападение на съвета и унищожаване на регистрите. Четирима младежи от протестиращите издигнали два големи транспаранта със следните надписи: *„Турция е нашата родина“* и *„Турци сме родени и турци ще умрем!“*. Цялостната предварителна подготовка на протестиращите говори за техния организиран характер. След като започнали да ги снимат, младежите се скрили в тълпата, като захвърлили транспарантите. През този ден протестите продължили около 5-6 часа. През това време много от участниците се заканвали, призовавайки за разправа с представителите на властта. Някои от най-екзалтираните започвали да хвърлят камъни, в резултат на което били ранени двама милиционери. В помощ на местните сили дошли служители от Окръжното управление на МВР – Кърджали и по едни взвод граничари от четвърти и пети отряд на ГВ. Като виждат, че въоръжените граничари пристигат в пълно бойно снаряжение, те се разпръскват, без да се стигне до провокиране на сблъсък. Пристигналата помощ от Окръжното управление на МВР и ГВ имала за цел да не допуснат тълпата да завземе общинския съвет, партийния комитет и другите сгради, като унищожат регистрите за гражданското състояние и се предотвратяи разправа със служителите.

На следващия ден, 24.12.1984 г., организаторите на протестите в Бенковски и техните съмишленици от средите на тюркоезичното население обикалят отново съседните села и предупреждават жителите да участват в ново нападение, при което е трябвало да превземат общинския съвет и да унищожават регистрите. Определили и сборен пункт – на разклона на селата Драгово и Горски извор. Получена е достоверна информация, че от селата Добромирци и Мъглене идват две групи, които се насочват към Бенковски. От трите посоки в околността на Бенковски пристигат около 3000-4000 души. Операцията по неутрализиране на замисленото нападение на общинския съвет и партийния комитет в Бенковски се ръководи от Окръжното управление на МВР – Кърджали. Пред тълпата от протестиращите организаторите умишлено извеждат възрастни хора, жени и деца, които като предпазен щит е трябвало да осигурят успеха на замислената операция. Също така поставят отпред жена с психически отклонения. Организаторите на протестите разчитали, че като е ненормална, с която не може да ръководи постъпките си, без особени усилия ще бъде подтикната към нападение и саморазправа със служителите на сигурността и обществения ред.

Представителите на МВР допуснали протестиращите до ската на дерето, което разделя Бенковски от Могиляне. Те ги предупреждават да се приберат по домовете си, като им обясняват, че ще използват сила за разпръскването им. Някои от протестиращите носели камъни, сопи, колове, ножове, а един от тях е бил въоръжен с ловна пушка. Направили опит да изместят милиционерите и граничарите от позициите им. В момента тези агресивни действия с цел саморазправа с органите на властта няколко души от протестиращите започват да хвърлят камъни по служителите на МВР и ГВ, неизвестно лице стреля с ловна пушка, ранявайки един сержант във врата. Протестиращите от първите редици на тълпата започват ръкопашен бой, нахвърляйки се срещу представителите на обществения ред. В настъпилата суматоха жената с психически отклонения, разкъсвана от организаторите, напада милиционерите и граничарите с намерение да отнеме личното оръжие на някои от тях. При завързалата се борба е произведен случаен изстрел, при който жената е била тежко ранена, а след това е починала в болницата. С цел овладяване на обстановката и пресичане на намеренията на най-активните участници да пробият кордона и се придвижат към общинския съвет и партийния комите, няколко граничари започват стрелба с автомати във въздуха, а служители на МВР използват палки за спиране и неутрализиране на агресивното им поведение. При настъпилата суматоха една част от протестиращите побягва, като започва да събаря и тъпче децата и някои възрастни хора, които се намират пред тях. В този момент седемнайсетмесечното пеленаче Тюркян било носено на ръце от неговия дядо. По сведения на очевидци тя е била блъсната и съборена асфалта. От падането си е ударила главата. Независимо от продължаващите безредици Тюркян веднага е била закарана с линейка до здравната служба в Бенковски, която се намирала на километър и половина от мястото на трагедията. Местният лекар отказва да й окаже първа медицинска помощ, заявявайки, че по вероятност детето е мъртво. Тюркян е била жива, но в безсъзнание, като по-късно почива в здравната служба. За това престъпление съгласно разпоредбите на чл. 39 от Закона за Народната милиция доктор Ахмед е бил изпратен в Белене. След сблъсъка с представителите на МВР и ГВ протестиращите се разпръскват, като се прибират по домовете си, а организаторите се укриват.

Направената съдебно-медицинска експертиза доказва, че по тялото на Тюркян няма огнестрелни рани, а смъртта е причинена от нараняване на главата след падане на асфалта. Всякакви спекулации с нейната смърт са несъстоятелни. Всякакви спекулации с нейната смърт са несъстоятелни. С чудовищното обвинение е, че

едно седемнайсетмесечно пеленаче е убито от силите на сигурността и обществения ред се преследват определени политически цели. След постряването на *„Тюркян чешме“* всяка година активистите на ДПС от Кърджалийско и други райони на страната се събират на възпоменателен митинг, на който ораторите продължават да заклеймяват Възродителния процес. Експлоатирайки нещастния случай със смъртта на Тюркян, те непрекъснато напомнят за нейното *„убийство“* от *„палачите“* на Тодор Живков. Ръководителите на етнорелигиозната партия не само продължават да обвиняват българските власти в убийството на седемнайсетмесечната Тюркян, но и използват всяко едно честване на това трагично събитие за поддържане и разпалване на антибългарските чувства и настроения сред една част от тюркоезичното население. През декември 2005 г. на възпоменателния митинг обяви учредяването на стипендия *„Тюркян“*, която ще се дава на даровит студент от региона. Той заяви, че дава една заплата за стипендията. С учредената стипендия и ежегодните митинги по повод смъртта на Тюркян ДПС и неговите покровители от Турция ще продължат да експлоатират в свой интерес този трагичен случай, без да споменават за убийството на децата във влака до гара Буново от тримата *„турски терористи“*, които Доган обяви за герои и борци за правата ни свободите на тюркоезичното население в България. С ежегодните чествания в село Могиляне Доган и най-близките му съратници от ръководството на ДПС се мъчат не само да противопоставят тюркоезичното население срещу България и българския народ, но се опитват да прикрият собствената си нечиста съвест на съвременни новобогаташи, които много отдавна забравиха в каква мизерия и нищета живее техният електорат. Те мислят единствено по какъв престъпен начин да трупат милиони за сметка на по-нататъшното разграбване на България и българския народ. Подсредством т. нар. обръчи от фирми, който се изгражда с помощта на корупционния механизъм – *„плащаш комисиони, влизаш в обръча и получаваш поръчки“*, Доган и останалите лидери на партийния актив от Централното ръководство, както и от представители на местната власт можеха да получат своя дял от подкупи и гешефти в милиони чрез упражняния от тях контрол в много сектори и отрасли на икономиката и селското стопанство. На втория ден от протестите в Бенковски кметството в Горски извор е обсадено от 50-60 жени. По това време там се намират двама служители на МВР. Въоръжени с камъни, сопи и прътове, жените нахлуват с сградата на кметството, като изпочупват вратите, прозорците и намиращите по стените портрети. Започват да бият двамата служители, единият от които е офицер от Народната милиция. В това време мъжете им стоели в кръчмата, намираща се срещу кметството, като наблюдавали поведението на жените и представителите на МВР. По всяка вероятност те са имали готовност да се намесят в побоя. Всеки може да си представи какво е могло да се случи, ако при тези условия на неизбежна самоотбрана двамата милиционерски служители бяха използвали оръжието си като ранят или убият някой.

Стр. 91-94

Плевели превземат духовната нива

От стр. 1

В София разполагат с един новопостроен (катедрален) храм *„Успение богородично“* в квартал *„Бъкстон“* и два параклиса в Орландовци и в Симеоново. Към Старостилната църква е и един мъжки манастир – **скит в с. Богдан (Карловско)**, с няколко монаха, и девическият манастир в Княжево, Софийско, с 60-65 монахини. Поддържат връзки с други старостилни групи в Гърция, Русия, Румъния. Според тях обединяват около **70 000 вярващи старостилци в страната, но цифрата е очевидно завишена и техният брой е само няколко хиляди.** На 26 февруари 2002 г. Старостилната църква, оглавявана от **Фотий**, ръкополага в Бъкстон, САЩ, за светец архиепископ Серафим.

През януари 2008 г. бе регистрирана като институция (вероизповедание) *„Истинно православна българска църква“*, обединяваща група старокалендарци в Пловдив, начело с *„митрополит“* **Данаил**. Тя е била преди това обвързана с разколниците, а самият Данаил е бил член на алтернативния Синод на Инокентий. Смята се за разклонение на една от руските православни църкви. Няма особено влияние.

Друга група, наречена *Църква на истинските православни християни в България,* е обединена около свещ. **Стефан Стефанов** в Пловдив и имат свой параклис на ул. *„Филип Македонски“* 94. Издават ежегодно църковни календари, книги и брошури. Наричани са *„матейци“* на името на **гръцкия архиепископ Матей**, който оглавява едно от крилата на гръцките старокалендарци.

Малка група, нарекла се *Светогорска мисия в България,* е свързана с манастира **Есфигмено в Света гора, Гърция**. Неин ръководител е бившият монах от Чипровския манастир (до 1991 г.) **йеромонах Йоан (Василевски)**. Издават пропагандни материали.

През април 2011 г. група от 15 – 17 монаси старокалендарци начело с **архим. Касиян**, които обслужват Жабленския манастир край Земен, и построиха и обслужват православния манастир *„Благовещение на св. Богородица“* в с. Копиловци, Кюстендилско, се опита да регистрира като вероизповедание *„Нова православна църква“* по Закона за вероизповеданията, но бе отказано под предлог, че има претенциите да е приемник на Българската православна църква.

И ето че сега бе регистрирана като изповедание Българска православна църква, на която няколко пъти й бе отказвана регистрация. Изнесе се в публичното пространство информацията, **че ВКС е направил това по повод решение на Европейския съд за правата на човека (ЕСПЧ), според което не може държавата да решава богословски по същество спорове и да определя законодателно, в условията на секуларност, коя институция единствена може да** *„представлява и изразява“* **определено вероизповедание.** Няма да го обяснявам това тълкуване на **Европейския съд, което, казват, било задължително за българските съдилища.** По тази логика обаче ще трябва да приемем и Истанбулската конвенция; да приемем наличието на 60 (или 70 бяха) пола и правото на децата да определят сами своя пол; да разрушим еднополовите бракове и да се съобразим с какви ли не норми, **противоречащи на православната ни същност**.

Негово светейшество Даниил Български: *Близо 20 години бяха необходими да се преодолее едно разделение. И се надявам да се отстои това, което е уточнено и в Конституцията, и със закона.*

НО ДА СЕ ВЪРНЕМ КЪМ ПРОБЛЕМА С РЕГИСТРАЦИЯТА

Тази регистрация на Българска православна старостилна църква е в противоречие с чл. 13, ал. 3 от Конституцията, в който е записано, че *„Традиционна религия в Република България е източноправославното вероизповедание“*. Нещо повече - в чл. 10 от Закона за вероизповеданията е конкретизирана тази норма по следния начин: *„Традиционно вероизповедание в Република България е източното православие. То има историческа роля за българската държава и актуално значение за държавния живот.* Незаконови разпоредби са били в основата на мнението на Дирекция *„Вероизповедания“*, което тя е давала до съда да не се регистрира Българската православна старостилна църква като вероизповедание. Според нея, след като е уреден статутът на традиционното вероизповедание, не следва да се регистрира по съдебен ред религиозна институция, имаща претенцията да представлява православието, тъй като нейният устав и особено чл. 5 и наименованието е в противоречие на тези разпоредби.

Подкрепям МС в лицето на Дирекция *„Вероизповедание“* за това становище, но мисля, че то не е достатъчно. В този смисъл искам да подчертая сега, че тази регистрация е резултат на **недостатъците на приетия през януари 2003 г. Закон за вероизповеданията** и още повече на неизпълнението на неговите разпоредби. За тях писах в споменатата своя книга от 2012 г., когато много внимателно анализирах какви са резултатите от приемането на Закона за вероизповеданията. От влизането в сила на новия закон **до 30 юни 2011 г. бяха регистрирани 113 религиозни общности и групи** като институции, което фактически ги определя и като вероизповедания. От тях 31 вероизповедания имаха тези права до приемането на новия закон, а след неговото приемане са регистрирани още 82 на брой! Да припомня, че на 9 септември 1944 г. в България наред с държавната Православна църква провеждат религиозна дейност още 10 религиозни групи и че на 10 ноември 1989 г. също само 11 религиозни групи в страната са регистрирани и имат право на официална религиозна дейност. **Излиза, че след приемането на новия Закон за вероизповеданията в България са регистрирани само за девет години 11 пъти повече религиозни групи, отколкото е имало на 9 септември 1944 г. и на 10 ноември 1989 г.!** И над три пъти и половина повече в сравнение с регистрираните до приемането на новия закон!

Тази либерализация в регистрирането практически на всяка група, която подаде молба в съда, не е признак за демократизиране на нашето общество. Това, че само който не е подал молба за регистриране, не е получил такава, е в пряко противоречие с духа на определенията, дадени в **Конституцията и Закона за вероизповеданията**. Съгласно него не трябва да се регистрират като вероизповедания религиозни групи, **които имат една и съща верска основа (верски убеждения) и културна практика**. Или пък имат очевидно характера на местно поделение, а са регистрирани като централно вероизповедание. Не може да се регистрират също като институции вероизповединя, които имат едно и също седалище или наименование.

Но да проследим

СПИСЪКА НА РЕГИСТРИРАНИТЕ ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ:

• Към 21012 г. бяха регистрирани над 40 религиозни институции на петдесятна основа; 11 на баптистка основа; четири лютерански; три методистки; две мюсюлмански общности; две будистки групи; три адвентистко-реформаторски групи. И, разбира се, групи със смесица от различни, най-вече протестантски идеи и възгледи, които са по усмотрение на техният ръководител.

• Няколко местни религиозни групи (от села и малки градове) са регистрирани като отделни вероизповедания, независимо че в същото време са регистрирани централни ръководства на тяхното вероизповедание.

• Най-фрапиращият случай е с регистрираните баптистки църкви. В България още от края на XIX век има баптистка група и до приемането на новият закон тя беше с единно ръководство, обхващаща около 42 местни поделения с около 3500 души последователи. След приемането на новия закон изведнъж бяха регистрирани нови 11 баптистки църкви: *„Баптистка църква Ветия“, „Баптистка църква Емануил“, „Баптистка църква Мисия“, „Баптистка църква Надежда“, „Баптистка църква Добра Надежда“, „Новозаветна баптистка църква“, „Библейска баптистка църква“, „Молитвена библейска църква“, „Независима баптистка църква“ (във Варна), „Свободна Евангелска баптистка църква“ (в Балчик) и други. При това първите осем баптистки църкви са основани от чужди граждани, които са посочили един и същ адрес за седалище (София, бул. „Евлоги Георгиев“ N 111, ет 2, ап. 4). А в чл. 15, ал. 2 на Закона за вероизповеданията изрично се казва, че „недопустимо е да съществува повече от едно юридическо лице като вероизповедание с едно и също наименование и седалище“.*

• Отгоре на това още един чужденец е регистрирал на същия адрес някаква *„Обединена българска християнска църква“*.

• Две църкви с почти еднакво наименование – едната е *„Християнска църква възкресение Христово“*, а другата *„Християнска църква възкресение Христово-София“*, са регистрирани на един и същ адрес (София, кв. Драгалевци, ул. *„Лешникова гора“* № 65).

• Две от лютеранските църкви имат едно и също наименование *„Евангелска лютеранска църква в България”*. Е, има малка разлика в наименованието – тези в София са написали *„лютеранска“*, а тези в Шумен *„лутеранска“*.

• Реално се получава, че към 2011 г. около **30 чужденци стоят начело на български вероизповедания. Шестима от тях са южнокорейци.** Да се чуди човек за коя страна става въпрос! При това 12 от тях са посочили ЕГН-та, започващи с 99, а двама от тях имат абсолютно еднакви ЕГН-та (ако това са ЕГН-та).

• Убеден съм, че след внимателен прочит на уставите на част от регистрираните вероизповедания и след запознаване с техните ръководители ще се окаже, че това са прикрития на някои от известните от близкото минало секти.

Всичко това, което ви разказвам и което споделих в книгата си през 2012 г., после разпространявах в интервюта по медиите, в статии, на конференции, та дори и в писма до народни представители.

Не искам да коментирам сегашното положение, когато към януари 2025 г. са регистрирани вече 236 вероизповедания. Умът ми не може да побере, че в малка България така безразборно се регистрира от съда всяка религиозна група, която подава молба. Какво ли ще покаже пък техният анализ сега, който въобще не искам да правя. Но не се учудвайте на това, което става с регистрацията на вероизповеданията – **Законът за вероизповеданията доведе до такова печално състояние религиозната обстановка в страната.** Предрекох го и го повтарям вече повече от 20 години, но не вярвах, че ще се стигне чак до такова безобразие и безразличие...

Тогава се питах в книгата, питам се и сега, след 13 години: **Къде е Комисията по проблемите на вероизповеданията към Народното събрание да проконтролира как се изпълнява нейният Закон за вероизповеданията? Къде е Министерският съвет да уведоми съответните инстанции, че така не може да се прилага този закон? Какъв е този съд, който регистрира вероизповедания, както се регистрират частни фирми? Къде се журналистите** – *„тази будна съвест на обществото“*, **да бият тревога за фрапиращото проникване на чужди религиозни организации и мисионери в страната и за очевидното нарушаване на законите с опасни и дългосрочни последствия? Къде са ръководителите на регистрираните доскоро традиционни вероизповедания, за да протестират против това роене на техни групи като отделни вероизповедания или против настъплението на тези чужди мисионери в страната ни. Къде е Държавна агенция** *„Национална сигурност“* **поне да провери адресите, на които са регистрирани по няколко вероизповедения?**

Но да се върнем към ПРАВОСЛАВНИТЕ НИ ПРОБЛЕМИ И КАКВО ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ.

Прочетохте по-горе, че през 2008 г. е регистрирана като вероизповедание *„Истинно православна българска църква“*. Тогава никой не е реагирал, може би защото членовете са били много малка група. Сега регистрираната нова православна църква е малко по-голяма и това разтревожи обществеността и Св. Синод. **Уверявам ви, че тези старостилци няма да доведат православната ни църква до разкол.** Много са слаби като влияние и много по-силна и единна е сега БПЦ. Дори регистрацията може да има обратен ефект и влиянието на тази група да намалее още повече. Но ми се струва, че **това е тревожна реакция на обществеността и ми се ще този случай да е повод да се поправят недъзите на Закона за вероизповеданията. Време е!**

Първо, на основата на действащия Закон за вероизповеданията спокойно може да се отнеме регистрацията на минимум 25-30 регистрирани сега религиозни институции – било защото имат едни и същи верски убеждения, или защото имат едно и също седалище, или просто представляват местно поделение на някое от вече регистрираните вероизповедания.

Второ. Да се внесат корекции в Закона за вероизповеданията. В това отношение може да се направят поне следните поправки:.

1. Изрично да се посочи, че **ще се отказва регистрация** не само когато дадена религиозна общност иска да бъде регистрирана под наименование или седалище, с които вече е регистрирана друга религиозна общност, но и когато има същата верска основа, богослужебна практика и начин на организиране на своята структура като друга регистрирана вече религиозна общност.

2. Да се посочи, че **дадена религиозна общност (група) може да се регистрира като вероизповедание само при условие, че има определен брой свои членове**. Само ще спомена, че в Австрия, за да се регистрира дадено вероизповедание, трябва да има най-малко 2000 членове. А в Чехия трябва да има 10 000 вярващи.

3. **Софийският градски съд задължително да изисква експертно заключение** от Дирекция *„Вероизповедания“* при всяка регистрация на религиозна общност. И то от Дирекция *„Вероизповедания“*, направено съвместно с Експертна комисия по проблемите на вероизповеданията, изградена към нея и включваща представители на различни държавни органи и обществени организации. Това вече ще е по-демократично и отговорно. Или най-добре да се върнем към старата практика – **Министерският съвет да регистрира вероизповеданията въз основа на компетентно експертно заключение**.

4. Местното поделение да бъде регистрирано в съответната община не само по заявление на централното ръководство. В такъв случай то ще си регистрира стотици местни поделения във всички населени места на страната. Местното поделение затова е местно, защото вярващи от дадено, регистрирано вече вероизповедание, живеещи в определено населено място, изявяват желание да се обединят и извършват съвместно религиозни обреди. Тази своя воля те трябва да я заяват пред кмета, като му покажат и документи от учредителното им събрание. **И тук може да се сложи една ограничителна бройка от примерно 20 – 25 души вярващи.** А не както досега 2-3 души да регистрират не само местно поделение, но дори и централно вероизповедание.

Тези поправки в Закона ще въведат по-добър порядък в регистрирането на религиозните общности в страната и няма да допуснат нахлуването в нашата страна на чужди мисионери и регистрирането на религиозни групи със съмнителна репутация и дейност. И ще спрат процеса на регистриране на нови православни църкви.

Така че политическите партии и най-вече народните представители трябва да използват прецедента с регистрацията на Българската православна старостилна църква не за да внесат само конкретна поправка в закона, касаещ този случай, а **да променят Закона така, че да коригират досегашните регистрации, да въведат ред в бъдещите регистрации и да не се допускат подобни пряви и с другите традиционни за България църкви.**

1 януари 2025 г.

Стряскащо безгръбначие

Изчаках да минат няколко дни от посещението на унгарския президент Орбан в България, преди да потвърдя стряскащия извод, който изпъква.

Недоумявам какво безгръбначие и липса на държавнически поглед е обхванало всички - и властимащи, и коментиращи, а и четящите.

От моя гледна точка **България не е длъжна на никого.** Нито на великите сили, нито на равните на нея по държавна мощ държави. Ние не сме длъжни нито на САЩ, нито на Русия, нито на Унгария. А това, което показваме като държава, не е поведение на равен.

Виктор Орбан не дойде в България, за да защитава българския интерес. Нито може да идва, за да легитимира когото и да е. Опомнете се. Опомнете се, че така не се изгражда суверенитет. България няма нужда от посредник, за да говори с великите сили, но благодарение на безгръбначието и липсата на държавническо мислене в момента разчитаме на благоволението и лобирането на равна на нас като възможности държава да определя нашия път.

Опомнете се. Не се прави така.

Аз уважавам **Виктор Орбан** като унгарец, който умело позиционира своята държава в международните отношения. Уважавам го като унгарски държавник, но **няма как това да влияе на съзнанието ми на българин.**

Унгария притежава най-голямата банка в България - ДСК, част от ОТР груп.

Сега се предлага сделка унгарска компания да закупи рафинерията на Лукойл.

Не може ли България сама да притежава този стратегически обект, ако той се продава? Не само че може, а трябва.

Знаете ли, че **Унгария притежава част от най-големите медии в Северна Македония?** А знаете ли, че тези македонски медии, унгарска собственост, са точно **медиите, които водят най-антибългарска риторика?** Тези медии са собственост на близки до управляващата в Унгария **партия** *„Фидеш“*.

Защо никой не постави въпроса на Орбан да се промени тази риторика?

Унгария защитава унгарска позиция и стратегия. Което заслужава уважение, но не преклонение. Унгария не е забравила, че е била част от дуалистичната монархия Австро-Унгария, а също и че до ден днешен преследва същите имперски амбиции на Балканите.

Защо България не притежава нито една банка в Унгария? Или в Сърбия, Румъния, Гърция и т. н.?

Защото България няма стратегия към нито една съседна държава. За да има стратегия, се искат държавници, а такива няма.

Орбан не дойде в България да защитава българския интерес. Дойде, за да наложи унгарския. Да наложи. И ние клекнахме. А те зависят от нас. И ако България имаше гръбнак в лицето на своите държавници, щеше да намери инструментите, чрез които да направи играта равна.

И пак да повторя - България няма нужда от посредници, за да говори с великите сили. Те си имат столици, имат си представители. Но това става с хора, българи, с гръбнак и смелост.

Приятелството си е приятелство, но държавният интерес е на първо място.

Станислав БАЧЕВ

Плевели превземат духовната нива

Илюзията на очакваното разведряване

Станислав БАЧЕВ

Допуска се грешка в геополитическия анализ, която очевидно дава своето отражение и върху процесите в нашата държава. Създава се грешно **свръхочакване, че след встъпването в длъжност на Доналд Тръмп САЩ ще променят фундаментално посоката и характера на своята европейска политика.**

Първата грешка е неразбирането или отказът от разбиране, или дори съзнателно омаловажаване на размаха на американската външна политика. Напълно лишено от здрав разум е самонапомпването и самонадъхването, **първо, че САЩ са скъсали с европейската политика, и второ, че Тръмп вече е договорил или наложил затварянето на украинския фронт.** Също толкова несъстоятелно е пропагандирането на внушението, че те са признали загуба или са загубили силата на своето влияние.

Преди вече почти 5 години издадох заедно с издателство *„Изток-Запад“ книгата „Параметри на Постамериканския световен ред“* и съм отделил значително място в нея за залеза на американската империя, за прехода от американски към постамериканския световен ред и вече половин десетилетие защитавам тезата, че **промяната е възможна единствено чрез сблъсък**. Но, **първо - залез не означава изчезване, второ - процесът на залез не се случва за година или две, както повечето хора очакват, изхождайки от личното си разбиране за време.** Трябва да се изхожда от позицията на историята - година или две са просто мигове, обективният поглед измерва залеза като дълъг процес, разгърнат в множество години, повлиян от множество външни и най-вече вътрешни фактори.

Има една особеност, която прави времето, в което живеем, уникално и паралелите с предходните периоди от историята са само частично приложими. Американският световен ред е преди всичко **хегемония на масовата култура и разпространението на определен културен ред, утвърден чрез правото на силата и военната мощ.** Но културният ред е дълбоко обвързан с икономическите процеси и зависимости на множество нива. Преходът от американски към постамериканския ред се случва паралелно и в ход. Време, в което старият съществува, а новият тепърва се изгражда и тепърва ще трябва да търси културната форма, която да го направи устойчив.

Размахът на американската външна политика има предимството на културната хегемония, която все още не е преодоляна, защото голяма част от света живее с образа на Америка от преди 40 години, а не с настоящия й вид. **Не живее със сегашния Холивуд, който е напълно лишен от смисъл и качество, а живее със „Сам вкъщи“ около Коледа.**

САЩ в момента преживяват своята първа имперска криза на духа и на идентичността, но **Тръмп не е решението на този проблем**. Тръмп е част от проблема. Само един пример - още преди да е встъпил в длъжност, **той се отказа от едно от най-дългогодишните си обещания - за миграционната политика и нелегалните мигранти**, проверете казуса за H1B визите. Той просто излъга, но и няма да го признае. Предизборното говорене е едно, реалността на действията - съвсем друга.

Обратно към американската външна политика. Нейното разбиране е възможно само ако преди това бъде осмислено горното допълнение за културната хегемония.

Второто условие е умението да се погледне от гледната точка на дадената империя. Как така империя, която е успяла да установи световна културна хегемония, закрепена с финансов ред, икономическо хищничество и умението да създава хаос във всяка точка по света, ще признае загуба и ще се откаже от цялото си европейско направление? **И още повече - да се откаже от това направление чрез признаване на загуба с ясното съзнание на елита на тази империя, че подобно признаване ще нанесе фатална щета върху авторитета и възприемането на империята от всички останали? Да, те ще загубят този фронт, но все още няма условия, които да доведат до признаването на загуба.**

Моята позиция е, че фазата на ескалация не е приключила, а тепърва предстои чрез големи по мащаб сблъсъци на различни нива.

И тук е втората част от тази позиция - за мен тази световна война се състои от три неразделни фронта - 1. Украински/Европейски, 2. Близкоизточен/Ирански и 3. Тихоокеански/Китайски.

Разчупването на Украинския фронт не означава признаване на загуба, а е предпоставка за създаване на взрив в Близкоизточния фронт, а също е възможно и активиране на Китайския.

Наивно е да се смята, че действията на отиващата си администрация на Джо Байдън са самосиндикални. **Това е втората част от неразбирането на американската външна политика.** Преходния екип, който подготвя встъпването в длъжност на Тръмп, работи вече над месец. Всички големи събития, които разтърсват света през последния месец, няма как да се случат без предварителното знание и последваща санкция на новия президент. Ще се променят частично методите, но не и целите.

Допускам, че много хора, които от една година *„обработват“* и българското общество за разведряването, което предстои, когато дойде Тръмп, ще допуснат грешка. Въпросът е дали тази грешка е в резултат на наивност или на друг вид мотивация.

Украйна е в минало време като държава в нейния настоящ вид без значение кой ще бъде американски президент. Но това не означава разведряване, нито край на конфликта.

Една от грешките на Русия е, че подценява умението на САЩ да се създава илюзия и измама. САЩ нямат никакъв интерес от воденето на конвенционална война. Има множество други начини, част от които виждаме да се разгръщат и проявяват.

За неразделността на фронтовете.

Предстои подписване на стратегически договор между Русия и Иран. Сходен такъв беше подписан и между Русия и Северна Корея. С този договор, заедно с поредицата от договори свързващи Иран и Китай, както и Русия и Китай, окончателно се оформя юридически Коалицията.

От моя гледна точка е разумно да се очаква тепърва още по-голяма ескалация на Близкоизточния/Иранския фронт.

Втората грешка на Русия, но и на Иран, е уповаването на т. нар. *„международно право“* и функциите на ООН. Едните действат със сила, другите продължават с опита да се покажат колко са цивилизовани и справедливи. Ще разберат по-трудния начин, че този подход не работи спрямо поставената голяма цел за промяна на световния ред.

Връзката между двата фронта са Балканите.

Въпрос на време е да се посегне към етническия фактор. Погледнете Сирия.

България е напълно неподготвена.

Става твърде дълго.

Играта тепърва ще става по-груба и по-интересна.

В света днес всичко ни се представя превратно

Така например зад призивите за разбиране и приемане на различията стои обикновена човеконенавист. И не само защото зад *“шарените” “схващания”* има ненавист не само към човешкото у нас, а и към Бога.

Така наречената *“Зелена сделка”* всъщност е *“черна”*, защото уж в името на Природата превръщаме земята си в пустиня, прогонваме животни и птици, но не само тях, а също и хора.

Христо ХРИСТОВ

В името на *“мира”* пък бяха избити милиони хора къде ли не по света, а в Близкия Изток няколко държави бяха напълно разрушени.

Такъв е подходът на сатанистите днес. Идват с Христа на уста, а делата им - пъклени.

Точно такъв е случаят и с нашата така наречена Старостилна църква. Узакониха я уж като нещо, което ни връща към *“корените”*, а е всъщност, защото чрез нея искат да всеят разкол и раздор сред християните тук. Сложиха пред себе си *“старостилната обредност”*, но зад нея наднича Константинополският патриарх и слугите на Сорос.

Изглежда абсурдно точно соросоидите да милеят за *“стария стил”* и тази *“руска обредност”*, но те са такива…

Способни са да се представят за всеки, а докато наричат Русия *“Мордор”* - ползва ли ги - готови са и за Мордор да намерят добра дума.

Кавга само да има. Кавгата им трябва. В кавгата те са на всяка страна. С кавгата се хранят.

ДАЛИ БИЛ ЗНАЯЛ?

Проф. д-р Симеон ЯНЕВ

Освен че вчера бе **големият християнски празник Йордановден**, 6 януари бе и **Денят на Ботев – на родения преди 177 години български гений – най-поразяващия ни с величавостта на ума и поезията си български феномен и същевременно най-непонятния, най-оспорвания в недостижимостта си наш сънародник.**

На този ден сме преситени от скучни възхвали, кухо дрънчащи политически речи и заклинания – мъртви слова на мъртви хора, въобразяващи си, че пренасят огнения му дух през вековете, а от известно време – времето на демокрацията, и от една нова порода речовити хорица, които пълнят колонките на вестниците, мрънкат по сутрешните блокове, пишат по стените си във фейсбук и неуморно споделят себеподобни слова из блогове и сайтове.

Тези хора не възхваляват, не се възхищават и не заклинат. Обратното е - те съжаляват Ботев за начина, по който го честваме с цветя и речи и всичките му там познати възстановки, зари и прочие. Те се гнусят от тях и странят от тях. За тях това е фалшифицираният Ботев.

Истинският е неосъщественият Ботев – такъв, какъвто го обещава мощният му ум и непостижимото му въображение, такъв, какъвто би бил, ако е съумял да обуздае вулканичната си природа и неистовия си гняв. За съжаление...

За съжаление не е успял според тях и е преживял краткия си живот в порои от грешки, коя от коя исторически неоправдани – най-грамадните в самия край на живота му и истинската причина за ранната му смърт и неосъществеността му.

Особено тия последни месеци от живота му, когато вече е създал семейство и му се е родило дете, когато, ако малко от малко би съзнал, че животът му се оправя и даже тръгва в друга посока, би могъл да печата вестника си и да ниже в него кое от кое по-велики стихотворения – защо?

Защо точно тия дни го заварват изпокаран с всички и особено с Каравелов, защо е забравил жена си и новороденото, за да започне да организира чета, да подвежда градинарите да харчат последните си пари, за да купуват бракувано оръжие, да си шият униформи и да предплащат билети за кораба – защо? Защо е бил тоя скъпоструващ театър, когато – когато всичко е било ясно, известно е било, че въстанието е потушено, известни са били вече някои от зверствата, известно е, че е имало предателства – тогава защо той - месец след събитията, е тръгнал със своите 200 обречени и с негодните пушки, купени от спекулант от някое тогавашно НПО, защо е тръгнал да ги жертва, когато е могло да ги запази евентуално за Опълчението след година?

Нямало ли било да бъде по-заслужил пред Историята, настояват човеколюбивите нежни души, - ако ги е запазил живи, па и себе си, най-вече за литературата на бъдещата държава, в която спокойно е могъл да бъде хем пръв поет, хем пръв министър, да речем, като по-учен човек, ако ли не посланик във Франца или Англетера?

И тези всекигодишни тъй настоятелни питания ни задължават да им дадем някои си по утвърдителни отговори.

Нямало е – да кажем направо.

Нямало е - по-няколко си основателни причини:

Нямало е най-напред, защото ако не се е намесил в събитията, не е било сигурно, че идната година ще започне оная война, която ние наричаме Освободителна, а НПО-консултантите – война за Проливите.

Нямало е, защото ако не бе завзел кораба, ако не бе извадил сабята да арестува Енглендера и не бе прочел прокламацията и изпратил депешата до европейските им правителства, при ония тогавашни медии, т. е. средства за кому... комуникация, кой и кога щеше да повярва на тоя или оня спасил се от смъртта въстаник, че е имало бунт и че са дадени огромни жертви? Едно ли въстание е имало преди Априлското, една ли и веднъж ли тълпа бегълци е заливала Влашко, Молдовата, а че и отсреща Австро-Маджарско?

И някой да е тръгнал да обявява война на султана или да тропа на Високата порта?

Никой!!!

Не че не са давани жертви и дори повече от Априлското въстание, не че не са идвали комисии, не че не са писани дипломатически докладни - но никой не си е и пръста мръдвал, че там са мрели хора.

Все едно днеска, че е станал атентат с триста и трийсет жертви в Багдад или че са били разрушени с чукове и взривове десет Палмири. Кой се вдига да ги спаси? Кой?

Едно е да ти го разказва в някоя газета някой очевидец, друго да ти го докладва консулът, а трето и четвърто да ти го известяват и газетите, и консулите, и уж пострадалата корабна компания, направила си от случката и свой автопиар.

Разгеле – автопиарът!

Никое друго наше въстание, никоя чета, колкото и героична, никога в дотогавашната ни цяла история не си е направила такъв автопиар, какъвто прави Ботйов не на себе си и четата само, а на цялото Априлско въстание и на целия български народ с величественото преминаване на Дунава, с гордата, та чак презрително-горда депеша, която отправя към европейските гуверньомани и с цялата уж закъсняла, уж театрална и уж безсмислена акция след вече потушеното въстание.

Та ще го спре него някоя нежна човеколюбива душица, като му обясни колко безсмислено е да минава Дунава и да жертва момчетата, че и себе си, когато можело, като се освободяло Отечеството, сто пъти по-нужни да бъдат!

Сякаш той е тръгнал от нуждата, нежели от свободата, дето носи в душа и тяло!!!

Доста е много съмнително, че без шумотевицата, която настава из европейските газетки, без ожесточеното жужене на телеграфите заради Ботйовото завземане на „Радецки“, Скайлер щеше да си дигне задника от консулския си стол и Макттахан щеше да препусне така припряно чак от Средна Азия, за да видят Батак.

Не, не и не!

А че дали бил знаял – питат нежните души, - че четата му няма шанса не само да повдигне на бунт Врачанско, а и да стигне Балкана, та поне да се скрие в шумата?

Идиоти!

Той излиза на световната сцена, а те го питат за шумата!

Знаял, казваме и повтаряме, ако не чуйте, ще и потретяме.

Знаял е толкова, колкото и лорд Байрон, когато с куция крак тръгнал да освобождава Гърция.

Знаял!

Въпреки че изплакал онова „*и аз съм тръгнал да освобождавам народ!*“ пред пустите сокаци на Козлодуй, когато само козлодуйското даскалче излязло да ги посрещне и тръгне с тях.

Знаял, знаял, знаял!

Знаял, въпреки че се разплакал след онова сражение сред канарите на Камарите, когато се наложило на Обретенов и Войновски те да го успокояват, след като той през цялото време от Букурещ до Козлодуй и после сам им давал кураж.

“Ботев слиза на Козлодуйския бряг”, Худ. Димитър Гюдженов

Знаял.

Знаял колкото Бенковски в най-голямото си отчаяние, когато казал пред Захария и другите: „*Моята работа е свършена вече... В сърцето на тирана аз отворих такава люта рана.*“

Знаял.

Знаял колкото Каблешков, когато в двора на габровския хапуз, бит с тояги, не склонил да прекрати протеста си, а че накарал и бабаитите да клатят глави: „*Да му се не надява човек, една шепа душа носи...*“.

Знаял.

Знаял колкото чорбаджи Цанко Дюстабанлията, когато, канен да оглави габровските въстаници, рекъл: ”*Оставили сте ми два пътя: да отида да ви предам и да стана дважди по-богат или да дойда с вас и да загубя главата си. Идвам с вас!*”

Знаял, знаял, знаял!

Знаял толкова ясно, колкото и Левски, когато писал в онова тефтерче това огромно ”Народе????”

Те всички са знаели - и едното, и другото.

И даже къде зимуват раците.

Но не били хора на хесапа.

Като бенефициентите от НПО-тата, като експертите от фондациите, като хамелеончетата от университетите...

Знаял, знаял, знаял...

Той всичко е знаял.

Но бил Ботйов...

По света и у нас: Нищета на политиката!

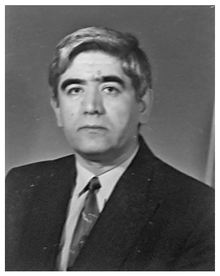

Петко ПЕТКОВ

Какъв финал ни сервира само отиващата си 2024 година! Първо в САЩ се сгромоляса бандата от *„либералдемократи“* на **Джо Байдън и Камала Харис**. Въпреки отчаяните им опити да спрат възхода на **Доналд Тръмп** с прокурорски и съдебни трикове и с компроматна канонада в *„независимите“* медии от мейнстрийма, републиканецът Тръмп спечели смазващо мнозинство: не само в Избирателната колегия, но и в Сената и Камарата на представителите към американския Конгрес, както и в страната като цяло, изпреварвайки Камала Харис с повече от **5 млн. гласа**. Такова изборно поражение в Щатите отдавна не помнят.

Това разтресе и Канада, където в интервал от три дни оставки подадоха двама министри в кабинета на **Джъстин Трюдо**: министърът на жилищното строителство **Шон Фрейзър** и министърът на финансите **Кристия Фрийланд**. Последната беше яростен защитник на помощта за Украйна, тъй като е с украински корени и дядо й е бил редактор на колаборационистки вестник по време на нацистката окупация на Украйна. Тя минаваше и за „сив кардинал“ на правителството, но се изплаши от заканата на Тръмп да въведе 25% мито върху канадския внос в Щатите. Преди това парламентът на **Южна Корея** свали президента **Йон Сук Йол** заради обявеното от него на 3 декември военно положение, а лидерът на управляващата партия **Хан-Донг-хун** подаде оставка. Във **Франция** беше свалено с вот на недоверие правителството на **Мишел Барние,** който изкара на поста едва три месеца. Президентът **Еманюел Макрон**, който го беше номинирал въпреки съпротивата на опозицията, заложи нова бомба, като назначи за премиер **Франсоа Байру**. Опозиционният блок от леви и десни партии заплашва да свали и него, както и да направи импийчмънт на самия Макрон. В **Германия** канцлерът **Олаф Шолц** загуби парламентарното си мнозинство, след като уволни министъра на финансите от Свободната демократична партия. Останал в малцинство, Шолц поиска вот на доверие, но получи недоверие и ще се яви на поправителен на предсрочните парламентарни избори **на 23 февруари 2025 г.** И в двата стълба на ЕС, Франция и Германия, **правителствата пожертваха икономически интереси в стараването си да следват авантюрите на Байдъновата администрация със санкциите срещу Русия, Иран, Китай, Сирия, Индия и дори ОАЕ**. Както и с непрекъснатото подхранване на корупцията в Киев, отпускайки му милиарди долари и евробюкредити, които никога няма да бъдат върнати. Бюрократите от Европейският съюз освен това докараха Стария континент до деиндустриализация и рецесия посредством безумната *„зелена сделка“* и насърчаването вместо възпирането на мигрантския поток от Азия, Африка и Украйна. **Днес, когато белята е факт, се опитват да отпратят сирийците у дома, обещавайки 1 млрд. евро допълнително на Турция**, за да ускори този процес. А в **Дания** направо дават по 37 000 евро на всеки сириец, който се съгласи да се върне в страната си. **Санкциите срещу Русия удариха като бумеранг точно страните, които ги налагат**, особено смятаните за стълбове на ЕС Франция и Германия. Помощта за Украйна с оръжие и пари не доведе до прелом във войната с Русия, а само задълбочи разрухата и отприщи корупционните нагони на управляващите в Киев. В резултат американците, европейците, в това число украинците и другите жители от Източна Европа, намразиха и Запада барабар със своите ръководители. И особено Зеленски с неговите непрекъснати хленчове за повече оръжия и пари. Възходът на *„крайно десните“*, *„популистките“* и *„проруските“* партии в Европа се дължи и на факта, че там не е имало по-несъстоятелни лидери от днешните. Нито един от тях не е с положителен рейтинг. Пише го *„Уолстрийт Джърнал“*, а не някоя *„проруска“* медия. **Можете ли да сравнявате Макрон с Де Гол или Шолц с Аденауер, например?** Що се отнася до Украйна, западната помощ за Киев не промени хода на войната. ВСУ губят всеки ден селища и територии, както и възлови елементи от енергийната и индустриалната инфраструктура. В Курска област, отстъпвайки пред контранастъплението на руските войски, ВСУ загубиха вече 50% от завладяната от тях територия. Опитите на Зеленски със смяна на командирите да обърне хода на войните действия водят само до повече жертви и загуби на бойна техника. Но ако вярвате на украинската пропаганда, руските загуби били много по-големи. Сякаш ВСУ не воюват, а броят труповете на своите противници... Последната уйдурма на Зеленски е, че руснаците изгаряли лицата на загиналите в Украйна севернокорейски войници, за да не бъдат разпознати. Това е толкова несъстоятелно, колкото и публикуваното от **CNN International** интервю с уж освободен от затвора на Асад сириец, който самата медия после призна, че е фалшив осъден, а реално бил лейтенант от разузнаването на Асад! Както казвал Наполеон: *„На война първата жертва е истината!“* В случая най-неудобна за Киев е истината за чуждестранните наемници и военните „съветници“ от НАТО в редовете на ВСУ, както и за присвоените пари от западните помощи. Затова номинирани за бъдещия кабинет на Тръмп лица обещават да разследват как Киев е харчил милиардите долари, предоставени му от американските данъкоплатци. **Самият Тръмп казва, че възстановяването на Украйна ще продължи над 100 години, но щял да остави с това да се занимават страните от Европа.** Украйна можело да отстъпи и територии на Русия, в които хората нямало да се върнат заради тоталните разрушения. Много оптимистична прогноза, нали?

Номинирани за бъдещия кабинет на Тръмп лица обещават да разследват как Киев е харчил милиардите долари, предоставени му от американските данъкоплатци

Дежа вю: ГЕРБ прекрати преговорите за кабинет и ни праща на избори

Междувременно в **Сирия падна режимът на** *„диктатора“* **Башар Асад**, заменен с преходно правителство на терористичната, според САЩ, организация *„Хаят Тахрир аш Шам“/ХТШ/*. Според Арслан Булут тя е създадена от САЩ и защитавана от Турция подобно на „Ал-Кайда“ и „Ислямска държава“, от които е била част. Лидерът на ХТШ **Абу Мохамед ал Джаулани** декларира, че всички въоръжени групи в Сирия ще бъдат разпуснати и ще се присъединят към националната армия. След това се обърна с писмо към Доналд Тръмп, а към Дамаск потеглиха делегации от Германия, Великобритания и ЕС. Заговори се дори за отменяне на европейските санкции срещу Сирия. Но едва ли подкрепяните от САЩ кюрдски формирования за самоотбрана на населението, които доминират в Североизточна Сирия, ще се съгласят да бъдат разоръжени, когато постоянно са атакувани от турската армия. При шарената етнорелигиозна черга на Сирия, приличаща на градина с *„1001 цветя“* - **араби сунити, араби шиити, друзи, християни, йезиди, арамейци, евреи, туркмени, черкези** и други, гражданската война изглежда неизбежна според **Мелих Ашък** („*Миллиет*“, 17.12.2024). Както е неизбежно и разпокъсването на страната въпреки декларациите на Анкара, Брюксел и Вашингтон за запазване на териториалната цялост на Сирия. Според **Тръмп** Турция е заграбила властта в Дамаск чрез ХТШ, към което се е стремяла хиляда години. **Неизбежен изглежда и конфликтът между Турция и Израел, който реши да разшири незаконното еврейско заселване на Голанските възвишения и окупира** *„за неопределен брой месеци“* буферната зона, бомбардирайки от въздуха оръжейни складове на армията на Асад, за да не попаднат в ръцете на ислямистите от ХТШ. Имайки предвид и изтласкването на Русия и Иран от Сирия, **падането на Башар Асад не вещае нито установяването на повече демокрация, нито на повече стабилност и мир.** Обаче, изтеглянето на войските си от Сирия, Русия ще може да се съсредоточи върху конфликта в Украйна и да го приключи не според *„плана за победа“* на Зеленски. А членството на Украйна в НАТО ще се поотложи за известно време, през което Алиансът може да престане да съществува, преди да е разпалил Третата световна война.

На този фон усилията на българските политици да скалъпят някакво коалиционно или *„равно отдалечено експертно“* правителство изглеждат нелепо. Хората, които в продължение на 26 дни не можаха да изберат председател на 51-ото НС, говорят за кабинет с четиригодишен мандат? Възможно ли е това при наличието на партии, които чертаят червени линии и санитарни коридори срещу Пеевски и *„Възраждане“*, но не могат да намерят две точки, по които да са съгласни? А народът, подобно на циганина от вица, не вярва, че морето ще се подкваси, но се надява да греши и този път. И като /след/новогодишен подарък да получи редовно правителство, което да служи на него, а не на Брюксел или Вашингтон.

Много ли трябва, за да бъдат ощастливени хората по тази българска земя? Които без друго са станали изчезващ вид?

Защо Обединеното кралство инвестира толкова много в руско-украинската война?

Искрената западна адмирация за битката на Украйна се изроди в прокси война срещу Русия.

Робърт СКИДЕЛСКИ*
1 януари, 2025

Когато и глухият султан в Египет разбра, че войната в Украйна приключва не според плановете на Белия дом, Лондон, Брюксел и Киев, главният виновник за нейното продължаване - бившият британски премиер, се включи сред участниците в украински комедиен филм. Не станаха ли твърде много клоуните в украинската политика и пропаганда? Другият такъв, президентът с отдавна изтекъл мандат **Володимир Зеленски**, преди да заеме висшия държавен пост, беше изпълнител в комедията *„Слуга на народа“*. Ако беше си останал там, може би Украйна щеше да има по-щастлива съдба. Уви, под негово ръководство Украйна беше измамена като малко кутре точно от британския перко **Борис Джонсън**, който провали договореното в Истанбул примирие. Това, наред с другите прегрешения на управляващите в Обединеното кралство, разкрива **Робърт Скиделски** в коментара си, публикуван в *The American Conservative*. Материалът е забележителен и с това, че показва историческите корени и скритите мотиви на британското и западното *„инвестиране“* в една война, която не може да бъде спечелена от украинците.

ЗОРА

Победата на **Доналд Тръмп** на президентските избори в САЩ през ноември 2024 г. разкъса либералния сценарий относно украинската война. Този сценарий беше да се предложи безусловна морална и материална подкрепа за украинската победа, дефинирана минимално като възстановяване на окупираните територии на **Крим и Донбас**. В Британия се смяташе за почти предателско да се внушава друго.

Дори преди избирането на Тръмп сценарият се промени ловко в *„правене на каквото трябва“*, за да се постави Украйна във възможно най-добрата позиция за пазарлък на мирните преговори с Русия. Това превключване признаваше, че въпреки че равнището на западната подкрепа беше масово повишено, Украйна беше изправена с лице пред неизбежно военно поражение. Пред лицето на военни обрати и без очакване на по-нататъшна военна помощ от администрацията на **Байдън** президентът **Володимир Зеленски** също изостави своята максималистка позиция и сега възлага надеждите си на дипломатическия натиск да убеди Русия да преговаря.

От започването на инвазията на Русия в Украйна на 22 февруари 2022 г., аз бях един от шепата защитници в Обединеното кралство на един договорен мир. На 3 март 2022 г. съвместно с бившия британски министър на външните работи **Дейвид Оуен** аз подписах писмо да *Financial Times, което настояваше НАТО спешно да направи детайлни предложения за един нов пакт за сигурност с Русия.* На 19 май 2022 г. призовах в същото писмо за възстановяване на *„Анкарския мирен процес“*. **Тогава не знаех, че двустранните мирни разговори между Русия и Украйна, домакинствани от турското правителство, са били провалени от визитата на тогавашния британски премиер Борис Джонсън в Киев** на 6 април, обещавайки на Украйна цялата помощ, от която тя се нуждае, за да продължи да воюва. Имаше редица по-нататъшни призиви за мир от мен самия, понякога в добра компания, през следващите две и половина години. С все по-голямо наблягане върху опасността от ескалация на конфликта, ако бързо не бъде осигурен мир. Но единственият британски политически фронтмен, който се съгласи с тази линия, беше **Найджъл Фарадж**, лидерът на Партията на реформите. От ненатовския свят мирни инициативи дойдоха от Китай и Бразилия.

Второто идване на Тръмп в Белия дом ще доведе до превключване от една пасивна военна политика към една активна мирна политика. Това би трябвало да доведе до примирие, възможно от пролетта. Фактът, че сроковете за мира остават неясни, е по-маловажен от този, че убийството ще спре. Щом веднъж то бъде спряно, няма да е лесно да започне отново. **Въпросът е - защо трябваше да бъдат отнети толкова много стотици и хиляди животи, убити и ранени от двете страни, за да се стигне до този момент. И какви поуки могат да бъдат извлечени?**

Най-очевидният урок е за значението на дипломацията. Всички нации имат своя собствена история, която да разказват. Сблъсъкът на техните истории може да предизвика или да разпали войни. Традиционната задача на дипломацията е да примири сблъсващите се истории, така че вероятното да може да живее в мир с невероятното. **Украинската война произлезе от катастрофалния провал на дипломацията - на практика от изчезването на глобалната класа от дипломати.** Оставяйки лидерите на войнствени страни свободни да преследват своите амбиции без точно познаване на реакциите на другите. В началото на инвазията от 2022 г. изявленията на Путин приличаха прекалено много на дрънкане на оръжие; САЩ и съюзниците от НАТО положиха малко усилие да се опитат да уредят въпроса за сигурността, който лежи в сърцето на конфликта с Русия. След завземането от Русия на Крим през 2014 г. имаше пълно скъсване на доверието. Канцлерът **Ангела Меркел** съобщи, че е казала на **Владимир Путин**: *„Можете ли вие да гарантирате, че няма да се опитате да направите по-нататъшни промени на границите?“* На което руският президент отговорил: *„Можете ли вие да гарантирате, че НАТО няма да се разширява по-нататък?“*

От ляво надясно: Ник Кенди, Илон Мъск и Найджъл Фараж позират пред портрет на Доналд Тръмп в "Мар-а-Лаго", Флорида

На Запад като цяло се вярва, че проявеният от Путин страх от експанзията на НАТО на изток беше просто едно извинение за Русия да се опита да завладее отново земите, които загуби с колапса на Съветския съюз. Това е прекалено просто. Векове наред Русия разглеждаше тези *„изгубени земи“* - балтийските държави, Украйна, Беларус, Грузия, като част от своя имперски щит срещу чужди нашественици. Путинският разказ не е просто пропаганда. Неговите корени могат да се намерят в смесицата от руски национализъм от 19-ото столетие и географската уязвимост на царската империя.

Повечето от нас на Запад просто не могат да забележат и признаят в НАТО *„обкръжаващите нокти“* на Бородиновия *„Княз Игор“* или *„коварния враг“* на операта *„Война и мир“* на Прокопиев. **НАТО, настояваме ние, е чисто отбранителна организация; страните се присъединяват, за да се защитават против Русия, а не да я нападат. Това обаче не е генералното виждане на НАТО по света извън Алианса, където неговото разширяване е широко, обаче не универсално, смятано за разширяване на западния империализъм.** Враждебността на Руската федерация към разширяването на НАТО на изток беше най-последователната нишка в нейната външна политика през четвърт столетието от колапса на Съветския съюз. Как можахме ние на Запад, със забележимото изключение на дипломати, като **Джордж Кенън и Хенри Кисинджър**, да не разберем, че когато Русия си е върнала силата, ще бъде грешка да не се стреми да поправи това?

Тук чухме две противоположни истории, всяка от които с някаква претенция за истина, и никакъв дипломатически механизъм за тяхното примиряване.

Британия беше бодрият лидер на Байдън в разпалването на руско-украинската война. Ние трябва да се обърнем към историята, за да разберем защо. Съвременна Британия никога не е била истински *„изолационистка“*, защото и през 20 век тя имаше една световна империя, която трябваше да се отбранява. Описвайки принципите на британската външна политика през 1852 *г., министърът на външните работи лорд Гренвил написал: „Дълг и интерес на тази страна, притежаваща владения, разпръснати по целия свят, и гордееща се със своето напреднало състояние на цивилизация да насърчава морала, интелектуалния и физически прогрес сред всички други нации.”* Тази представа на Британия за себе си като глобален полицай и като ментор породи конфликт между мускулестото и пацифисткото крило на британския либерализъм с неинтервенционисти като Джон **Брайт и Ричард Кобдън**, които отстояват позицията, че свободната търговия е тази, която ще цивилизова света, и **интервенционистите, които казват, че свободната търговия беше възможна само в свят, цивилизован от британската мощ и британските ценности.** Онова, което е поразително днес, е колапсът на тази пацифистка традиция.

Въпреки това този исторически разказ не изчерпва мотивите на изключителната войнственост на Британия.

На стр. 10

**Робърт Джейкъб Александър Скиделски, барон Скиделски, е независим пер на британската Камара на лордовете и прочут учен по кейнсианство.*

ГЕНОЦИД

Недялко НЕДЯЛКОВ

Новогодишно видео на руските телевизии, в което Дядо Мраз обстрелва с ПВО Дядо Коледа в небето над Москва, потресе възвишената душа на жълтопаветника.

Един от видните му представители - **Радослав Бимбалов** (ако нищо не ви говори - единият клоун от дебилното дуо *„Замунда банана бенд“*), громи руснаците *„на едро“* заради видеото: *„лудостта на един народ, всенародна жестокост, упорито възпитавана безчовечност“*.

„Няма място за нищо чуждо в нашето небе“, гласи поантата на клипа.

А дали наистина е безчовечен?

Изкарах Нова година 2018/2019 в Москва и се удивих от празничната реч на Путин - хем тогава нямаше война, нито чак такава стигматизация. Самолетите от България летяха препълнени до Москва и Петербург, сега не летят и е крайно време тази идиотщина да свърши...

„Ние сме в постоянна война с англосаксонския Запад. Те ни мразят, искат да ни унищожат, защото сме най-богати и големи. Не се заблуждавайте, напълно сами сме в целия свят и можем да разчитаме само на себе си“, обяви съвсем непразнично руският президент.

Какво е положението шест години по-късно и защо руснаците не искат *„нищо чуждо“*? Дори мечтаят да го взривят - физически? Дали това е непременно лудост и жестокост?

Шест години по-късно руските активи на Запад, изработени с труда на руския човек, са разбойнически конфискувани. Зеленски разполага с тях като с бащиния и дори ги ползва за рушвети - пример, предложените на Фицо 500 млн. евро, за да вкара Украйна в НАТО.

Руският бизнес е подложен на санкции. Спрян е целият внос от Русия. Спряно е руското изкуство. Спрян е руският туризъм. Заглушени са руските медии. Руските шампиони са изхвърлени от олимпиадите, на тенис турнирите отказват да изпишат родината до имената им.

Неолиберастията, розовият комунизъм, джендър-анархията, прогресивизмът, глобализмът, менажерията на Сорос от ЕС и НАТО, взели се за Господ, остракират руския човек и всичко руско, както нацистите не са мачкали евреите. На хуманно равнище, не просто на политическо или идейно.

Норвежки кораб отказва да спаси в бурното Северно море екипажа на потъващ руски кораб. На европейско летище не позволяват кацане на самолет с болен руски пасажер.

Какво е това, ако не *„безчовечност, лудост, жестокост“*?

Геноцид е. Руската нация е подложена на геноцид, а войната в Украйна е само формалният повод. На никой всъщност не му пука за Зеленски и украинците. **Целта е да най-после да бъде подчинена непревземаемата руска земя, най-богата на територия и ресурси. Целта е и винаги са били ресурсите. Питайте Маргарет Тачър, която честно го е формулирала още в края на 70-те.**

Норвежки кораб отказва да спаси в бурното Северно море екипаж на потъващ руски кораб

Русия, особено **Русия на Путин, отказа да се колонизира.** Отказа да плюе на православието (като българските атлантици на Соломон Паси), да се одждендри, не пусна прайдовете и НПО-тата, превърна се в последна крепост на традиционните семейни ценности.

Парадокс, нали - *„болшевишка“* Русия - крепител на християнството и вярата?!

Как се прощава това? Как да го пребориш - с евтина пропаганда и дамга? С внушението, че подпалвачите на войни са миротворци, а комисионерите са хуманисти? С обърнат дискурс и демагогия, с масово обуначване на тълпите през казионни медии?

Лошата агитация е контра агитация. Бездарните мантри, които етикираха *„копейка“*, *„путинист“*, *„агент на Кремъл“* всеки несъгласен с русофобската бесовщина, постигнаха обратен ефект.

Днес иначе неутралната и доскоро настроена *„анти Путин“* Европа ругае нелегитимния режим в Киев и презира *„най-гениалния“* (по думите на Тръмп) бизнесмен Зеленски. Който само от САЩ официално успя да *„смъкне“* 175 милиарда евро за две години и половина.

Още толкова - от Европа, от нашите данъци.

И после върна поне половината *„под масата“* на военнопромишления комплекс, **Байдън, Камала, Нюланд, Клинтън, Сорос, Шваб, Урсула, Макрон, Щолц, Рюте, Джонсън, Вебер, Борел, Кая и вся остальная...**

Питам бимбаловци - това ли ви е *„новечността“*? И каква *„новечност“* очаквате в реципрочност от нация, която искате да анихилирате физически и духовно? **Няма вече *„новечност“*, изядохте я на торта с детските ръчички от руския Паметник...**

Съдя по себе си. До 2022 г. бях резервиран към Путин и авторитаризма му, осъждах разправата на Кремъл с лидери на опозицията и журналисти, липсата на плурализъм в медиите.

Сега това остава на заден план. Радикално и категорично. Обърнах се, и хората около мен. Дали за рубли и копейки, как мислите? Или това е най-лесното обяснение и оправдание, за да не мислите, защото отдавна сте се отказали да мислите с главите си?

Вече стискам палци на Путин да победи в тази война и да пребори гадовете. Гадовете в Брюксел, Лондон, Давос и Вашингтон имам предвид, не толкова в Киев.

Защото искам мир, обичам руската култура и руския спорт, смятам руснаците, а не американците за братя, имам десетки приятели в Русия, които не мога да видя и защото това не е наша война, но колонизаторите ни я натрапиха насила. Да я захранваме, издържаме, въоръжаваме, съпреживяваме. Че и брандираха живота ни с чуждо знаме - украинското.

И аз, като руснаците от видеото, не искам нищо чуждо, най-малкото чуждо знаме - нито в небето, нито на земята ми.

За да си върнем България, трябва да спрем да бъдем Украйна, така го чувствам.

Сирия – една предизвестена смърт

Светослав АТАДЖАНОВ

По-голямата част от територията на Сирия се контролира от 5 групи: **Ал Кайда (HTS), кюрдите (SDF), Израел (IDF), турците и останките от сирийската армия (SAA).** Разбира се, ситуацията е изключително променлива, така че част от територията вероятно ще смени собственика си в близко бъдеще, докато съперничещите групи се бият помежду си. Но ето какво няма да се промени - **няма да се появи правителство, което да е в състояние да сгложи единна, жизнеспособна сирийска държава с централно управление.** Това няма да се случи. Различните групировки са твърде мощни, за да може една група да смаже другите и да възстанови правителство, което да управлява цялата контролирана преди това територия на Сирия.

Защо това има значение?

Защото трябва да признаем, че **Израел постигна това, което търсеше от самото начало; те не само привлякоха съюзници, които да им помогнат да свалят Асад, но и заличиха сирийската държава. Сирия я няма, тя вече не съществува. И това бе целта на Израел повече от 40 години.**

Така че не бива да разглеждаме събитията от последните седмици като случайни или спонтанни, защото те не са нито едното, нито другото. Всичко, което се случи, е в тясна връзка със стратегическия план, създаден от ционистския интелектуалец **Одед Йинон** преди повече от четири десетилетия, който представлява *„точен и подробен план... за подчиняване Близкия изток, който се основава на разделянето на целия регион на малки държави и разпадането на всички съществуващи арабски държави.“*

Точка!

Това обяснява ли точно безкрайните битки и сътресения, които наблюдаваме в Близкия изток през последните две десетилетия?

Отговорът е: съществуват ли Ирак, Либия, Ливан, Сирия и т.н.? Това са не просто държави, а точки от дневния ред на ционистския контролиран списък за регионално господство. Така че да спрем да мислим, че войните имат нещо общо с Асад, или петрола, или тръбопроводите, или Хамас, или дори израелската сигурност. Защото не е само това. **Това са войни, насочени към установяване на израелска хегемония в Близкия изток.** Нека да разгледаме самия документ, озаглавен:

„Стратегия за Израел през 1980-те" от Оед Йинон

„Мюсюлманският арабски свят е изграден като нестабилна къща от карти, създадена от чужденците колонизатори, без да се вземат предвид желанията на жителите й. Всяка арабска мюсюлманска държава днес е изправена пред етническо социално унищожение отвътре, а в някои вече бушува гражданска война. Всички арабски държави на изток от Израел са разкъсани, разбити и раздирани от конфликти... Тази картина на разнообразно национално и етническо малцинство, простираща се от Мароко до Индия и от Сомалия до Турция, сочи липсата на стабилност и бързото израждане в целия регион. Когато тази картина се добави към икономическата, виждаме как целият регион е изграден като къща от карти, неспособна да устои на тежките си проблеми…“

Стратегия за Израел през 1980-те, Oded Yinon, voltairenet

В началните параграфи авторът идентифицира уязвимите места в настоящите общества, които могат да бъдат използвани за стратегическо предимство на Израел. Фокусът, разбира се, е върху *„етническите малцинства“*, които могат да бъдат подтикнати да изострят съществуващите разделения в обществото, за да отслабят по-широкото политическо тяло, което води до смяна на режима. Ето откъс от плана:

„Западният фронт... всъщност е по-малко сложен от Източния фронт. Пълното разпадане на Ливан на пет провинции служи като прецедент за целия арабски свят... Разпадането на Сирия и Ирак по-късно на етнически или религиозно уникални области като Ливан е основната цел на Израел на Източния фронт в дългосрочен план, докато разпадането на военната мощ на тези държави служи като основна краткосрочна цел. Сирия ще се разпадне в съответствие със своята етническа и религиозна структура на няколко държави както днешен Ливан, така че ще има шиитско-алавитска държава по крайбрежието й, сунитска държава в Дамаск, враждебна към северния си съсед, и друзите, които ще създадат държава може би дори в нашия Голан и със сигурност в Хауран и в Северна Йордания. Това състояние на нещата ще бъде гаранция за мир и сигурност за нас в района в дългосрочен план и тази цел вече е в обсега ни днес...

Стратегия за Израел през 1980-те години , Oded Yinon, voltairenet

Да повторим:

„Това състояние на нещата ще бъде гаранция за мир и сигурност в района в дългосрочен план.“

С други думи, подбуждането към етническо и религиозно насилие срещу други групи в обществото е оперативната стратегия за постигане на регионално господство. За да се установи сигурността на Израел, арабите трябва да бъдат насърчавани да се избиват един друг.

Ясно ли е?

Това е написано през 1982 г., което означава, че сред политиците в партията на Нетаняху никога не е имало намерение да разменят земя срещу мир или да изпълнят задълженията си съгласно Резолюция 242 на ООН предложена от САЩ за евакуиране на окупираните територии. Това винаги е било хитрост, целяща да обърка лековерните глупаци в САЩ и по света.

Както можете да видите, **нищо не разрешава основната криза, създадена с отстраняването на Асад.** Вместо това основните поддръжници на смяната на режима – **Турция, САЩ и Израел – просто превърнаха Сирия в още по-голямо бойно поле**, където собствените им конкурентни интереси скоро ще се сблъскат в смъртоносна битка.

Колко време ще мине, преди Турция да влезе в конфликт с Израел или Съединените щати? Колко време преди сектантска война да погълне и Турция?

Не за дълго. Онези, които смятаха, че свалянето на *„злия диктатор“* ще донесе мир и сигурност, по-добре да помислят отново.

Защо Обединеното кралство инвестира толкова много...

От стр. 9

Така че, когато **Тони Блеър**, британският премиер, каза в Чикаго през 1999 г., че *„разпространението на нашите ценности ни прави по-сигурни“*, той прокламираше една продължаваща мисия на британската външна политика. Претенцията към по-висшата морална почва на демокрацията и човешките права би оправдала опитите да се разпространяват западните ценности до онези области, които са останали затънали в диктатура и автокрация. Може да се твърди, че **най-успешният износ на Британия беше износът на нейния морален евангелизъм до САЩ, тъй като Америка възникна от нейния изолационизъм**.

Някой трябва да добави срама на британския истеблишмънт относно **Мюнхенското съглашение от 1938 г., с което Британия отстъпи Судетите на Чехословакия на Хитлер и така подпомогна разпалването на Втората световна война**. Трудно някой може да преувеличи силата на Мюнхенския рефлекс на Британия. Така че, когато египетският лидер полковник **Гамал Абдел Насър** национализира Суецкия канал през 1956 г., и премиерът **Антъни Идън**, и лейбъристкият лидер **Хъгх Гейтскъл** побързаха да го сравнят с Хитлер. А парламентаристът от торите сър **Робърт Буутби** предвиди рационалния за един военен отговор, който обосновава и подчертава и настоящата британска реакция на Путин: *"Ако му бяхме позволили /на Насър/ да се измъкне с това, щеше да има увреждащ удар върху цялата концепция на международното право.“* Къде спира злото?

Сравнението на **Путин с Хитлер** идва от една радикална генерализация, която вижда демокрацията като мирната форма на държава и автокрацията, като нейната военновременна форма. Срещу това ние би трябвало да противопоставим забележително *„реалистичното“* обобщение на историка **А. Дж. П. Тейлър:** *„Бисмарк водеше „необходими“ войни и уби хиляди; идеалистите от 20 век водеха „справедливи“ войни и убиха милиони.“* Идеалистите са тези, които е по-вероятно да искат да спечелят на всяка цена, а автократите са тези, които искат да спрат войните преди техните тронове да рухнат.

В някаква степен **искрената западна адмирация за борбата на Украйна за независимост се изроди в една прокси война против Русия** със само един неизказан намек за най-добрите собствени интереси на Украйна. Обещанието на Запада за безусловна подкрепа на една украинска победа несъмнено удължи войната, ослепявайки украинците за реалистичната перспектива на една ограничена победа, която все пак гарантираше истинска независимост. Непростимо е британското и американското обещание да се даде на Украйна *„всичко, каквото е нужно“* за победа, когато те нямат намерение да направят каквото и да е за това. **Украйна беше кученце, измамено от Борис Джонсън през 2022 г., и оттогава досега кърви.**

Което ни връща обратно към **Тръмп**. И тези, които аплодираха, и тези които атакуват неговия подход към международните отношения, го описват като *„транснационален“*. Поддръжниците се аргументират, че той ще позволи на Тръмп да *„прави сделки“* с диктатори в интерес на Америка; опонентите осъждат точно неговата липса на морално измерение. Онова, което пропускат и двете страни, е, че мирът сам по себе си е морална цел - в християнското учение той е най-висше добро. **Папа Франциск** често призоваваше за преговори, за да се прекрати войната в Украйна, последно в своето коледно послание. Отказът на нашите ястреби и техните пасивни лагерни последователи да признаят върховните претенции за мир, е най-голямата заплаха, пред лицето на която е изправен светът днес; **Тръмп предлага най-обещаващия изход от едно все по-опасно бъдеще.**

От стр. 12

Идва ли нещо ново...

Те освен това са отговорни и работят не за себе си, а за общото дело. Затова и привличат около себе си умни и подготвени специалисти, за да ги съветват и им помагат.

Когато е в упадък, както е днес, във властта се целят само негодници, глупаци, необразовани и невъзпитани. Това са хора не само без професионален държавнически опит, но и посредствени като личности, а напоследък и старци в пределна възраст. Това вече е сигурен знак за безизходица и имитация на загриженост за системата. Старият човек трябва да внушава сигурност, стабилност и опит. Но той по-скоро навява безперспективност и липса на млади хора, които със своята енергия да обновят живота и възстановят статуквото. Хората си казват: какво бъдеще имаме, щом ни управляват старци. И те го нямат – затова така се подрежда държавата.

Пагубно е, че властта се възпроизвежда винаги като точно свое копие. Каквато е в момента, такава ще бъде и след време, когато ще се наложи да роди и ръкоположи наследниците си, предоставяйки им ръководните места. Приемствеността в нея се осъществява, като една некадърност се предава в друга. И така до окончателното рухване на системата. Защото тя е напълно лишена от съпротивителни сили и имунитет срещу греха, порока и безпорядъка.

Това, което тук пиша, се отнася до *"битово политическото равнище"* на социалните процеси. Но на това равнище най-добре личат проявленията на липсата на нови идеи и изобщо на идеи за общественото, икономическото, технологичното, културното и всякакво друго развитие, което би могло да изведе буржоазно-капиталистическия свят от разрухата. Сега вече дори не се имитират идеи. Доскоро, докато беше още във форма, системата произвеждаше поне някакви пропагандни лозунги и теории, които общо взето фалшифицираха реалността и се опитваха да създадат някаква илюзорна видимост, представяна за истина. Тази видимост трябваше да докаже, че всичко не само е наред, но и просперира, а онези, които следват противоположните идеи, бедстват. Представяха се някакви страхотни възможни ситуации на световни катастрофи, които враговете на либерализма и капитализма водят света.

Теориите за *"края на историята"* или за *"сблъсъка на цивилизациите"* **са проявление на параноичната страст на капитала да плаши хората със страховити неща, ако не го слушат или се готвят да променят статуквото и да детронират държавите, които са водещите световни лидери.** Същите заплашителни предупреждения съдържат и либералните теории за демокрацията, правата на човека, джендър идеологиите, теорията за краха на идеологиите и отмирането на класите и класовите борби. Всички те целят притъпяване на социалните конфликти и всяване на страх от промени.

Промените обаче са неизбежни и те все повече назряват и се приближават. И скоро ще настъпят!

Те няма да се извършат утре, нито вдругиден. Но са близо и са неизбежни. Затова трябва да бъдат наблюдавани и анализирани, за да знаем какво и кога точно да ги очакваме. И за да не се подвеждаме по пропагандните излияния на платените от капитала политолози и социолози, които пропагандират запазване на статуквото, понеже им е изгодно и спасително. **Историята обаче не може да бъде нито спирана, нито забавяна, още по-малко надхитрявана с пропагандни теории и залъгалки.**

Това, което идва, ще дойде. То не може да бъде спряно!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 3.1. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Идва ли нещо ново и какво е то?

Панко АНЧЕВ

По какво можем и можем ли изобщо да забележим, че настъпва краят на една епоха и е поставено началото на нова?

Важно е да можем да установяваме подобни радикални изменения и да ги съобразяваме в своите анализи и евентуални прогнози. Иначе ще се лутаме в текущия процес и ще приемаме за важни най-дребните и несъществени подробности, а реалните знаци, които историята ни дава, ще ги пропускаме и няма да ги познаем.

Както обикновено става.

Всичко обаче е въпрос на анализ и отчитане на статуквото и тенденциите. Иначе защо ще наблюдаваме явленията и ще търсим тяхното място в общия процес, както и тенденциите в самия процес. Нима политологията и социологията са науки за гадаене кой ще е министър-председател, дали ще се състави правителство, или колко време ще издържи то? От такива *"анализи"* и *"прогнози"* не само няма нужда, но те са вредни и развращават и профанират публиката. Точно това е нужно на либерализма и нейните *"хуманитарни науки"*, с които възхваляват *"европейските ценности"* и разрушават обществения разум.

Това, което днес се случва с обществото, е твърде важен и мъчителен преход. Той ще затвори процесите, произлезли от възстановяването на капитализма в края на X²X век.

Ще се извърши преминаване от една епоха в друга.

Следователно старата епоха, в която сега живеем, е в упадък, разрушава се и е невъзможно повече да продължава съществуването си. Това, разбира се, е свързано с тежки проблеми, конфликти, драми, **противоречия, които не се решават от държавите, но рязко влошават обществения живот, забавят го и дори го израждат**. Обществените отношения се изострят, драматизират се и стават твърде нервни. Но най-драстично е състоянието на властта, която почти се парализира и не е способна повече да излъчва умни и добре подготвени хора, които да я упражняват.

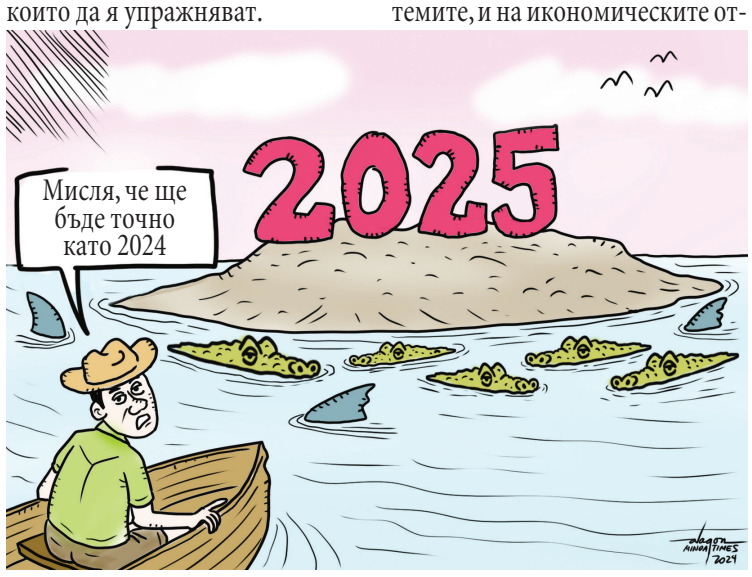

Епохата в упадък е винаги епоха на посредствеността и ниските цели, на користните амбиции, а те от своя страна рязко увеличават корупцията. Драстично спада равнището на образованието, културата се профанизира, възпитанието на младите е подчинено и оставено на улицата и на неподготвени и негодни за целта възпитатели. А улицата говори разхайтено, грубо, на език, който е език на невъзпитаните, разпуснатите, безотговорните и е далеч от книжовния. Така говорят и пишат и медиите – дори и държавните и обществените, които уж имат за цел да поддържат високо равнище на националната култура. Но кой ти гледа културата – важна е рекламата и популярността. И да се спасят тези с парите и властта. А как ще се постигне, няма абсолютно никакво значение!

Разхайтеността и ниската култура са най-важните и безспорните знаци на края на епохата и на социално-политическата и икономическата система, която господства в нея.

Впрочем смяната на епохите означава именно смяна и на системите, и на икономическите отношения. **Разрушената система изпада в мъчителна леност, макар че иначе е агресивна и склонна да води войни, да убива и руши. Но няма повече желание да съгражда, да създава и конструира полезни форми.** Общественият интерес е към забавленията и приятното прекарване. Обществото не може да бъде мобилизирано за изпълнение на някаква важна цел, дори тя да е изключително важна за него.

Рязък е спадът на разработването и прилагането на нови технологии, защото няма за какво да бъдат използвани. Производството е залиняло, спадат темповете на икономическото развитие, а желанието за изход от състоянието е все по-трудно забележимо.

Ще подчертая, че днес ние се намираме в такъв преход от разпадналата се социално-икономическа и политическа система и нейната епоха към нова епоха и ново обществено устройство. Едното устройство се е разпаднало (или се разпада), а другото още не е конструирано и не е ясно как ще изглежда и функционира. Но поне в него има живот и когато набере достатъчно сили и оформи някаква видимост, ще привлече повече хора. Но сега е все още в думите на малцината негови идеолози.

Лицето на една социално-икономическа и политическа система е държавната власт. Когато системата е здрава и силна, тя изпраща във властта хора подготвени, мислещи, целенасочени и умни.

На стр. 11

Картотека

Иван ДИНКОВ

Има ни – граждани с робски фамилии.
Живи сме!
Факт биологически.
Дишаме въздух,
подправен с ванилия:
битова
плюс
политическа.
Ходим на работа.
Щатни сме в пъкъла.
В празник сме също прегърбени.
Наша е тази пословица:
"Мъката
няма ръб,
не е поръбена."
Плащаме дните си.
Само по герба си
гербови марки не слагаме.
В глухите нощи решаваме ребуси:
нови и стари –
на прагове.
Лъжа ви!
В нощите любим жените си.
Кални,
стерилни –
без разлика.
Там – от нивята ни,
викат синигери:
"Тъмни са женските празници!"
Има ни!
Живи сме!
Между агитките
чистим от плевели песните.
Случва се – лъжем,
но само в честитките.
В другите случаи –
честни сме!
Храним си житото.
Хлябът е сигурност!
Раждаме.
Кърмим.
Наричаме.
Други доказват, че нашите фигури
светят на фон исторически.

НОВА ЗОРА
БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО
www.zora-news.com
София
Година XXVI (XXXIV)
Излиза във Вторник, Цена 2 лв.
ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА" Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА", ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.
НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!"

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник *„Нова Зора"*. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. **Абонаментната кампания на Български пощи и на фирма** *„Доби прес"*, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. продължава. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамихме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения.** Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно **и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание.** Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.**

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. *„Нова Зора"* за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с *„Нова Зора"*, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте *„Нова Зора"*. **Търсете най-необходимият за България вестник.**